

Čuvena velika depresija, najveća ekonomska kriza do tada, najviše pogodila najveće zemlje, visokorazvijene industrijske zemelje, SAD, velike zemlje zapadne evrope a posle i dalekog istoka. Kaže se da je uzrok ove krize, hiperprodukcija, tržište nije bilo dovoljno veliko da akumulira, primi veliki broj robe i usluga, nije bilo dovoljno novca. Nije bilo novca zbog kapitalističkog sistema, malo su plaćali radnike, kupovna moć stanovništva bila je mala.

U jednom trenutku proizvodi ne mogu da se prodaju, već počinju da se stvaraju zalihe, zbog toga se smanjuje i proizvodnja, što dovodi do otpuštanja jednog dela radnika. Smanjuje se tržište, to dovodi do još većih zaliha, manje proizvodnje i do novih otpuštanja, i tako sve u krug dovodi do većih problema i na kraju do ekonomskog sloma. Prvo je došlo do sloma u SAD, crni ponedeljak, slom Njujorške berze koja je bila najveća. Velika preduzeća loše posluju i prodaju akcije, ali pošto niko nije želeo da ih kupi, vrednost im pada u bescenje, to je zank da sa američkom ekonomijom nešto nije u redu, počinje kriza. Nekoliko najvećih kompanija pokazalo je negativan rezultat, što dovodi do panike kod ostalih. Kapitalisti prodaju svoj kapital, da bi kupili zlato. Posledice krize su pad proizvodnje, masovna otpuštanja radnika, velika inflacija. Niko nije predvideo ovaj slom, početkom 1930. proširio se na Evropu, pre svega zapadnu, na razvijene zemlje. Kraljevina Jugoslavija nije toliko oštećena krizom. Poznate mere predsednika Ruzvelta (SAD), on je bio uspešan, četiri puta biran za predsednika. Država smanjuje poreze da bi privреди ostalo što više novca da obnovi proizvodnju, smanjuje se budžet, odbacuju se manje bitne stranke. Organizuje javne radove, izgradnja puteva, dodatne električne mreže, infrastruktura. Država je garantovala farmerima neke minimalne, ali sigurne cene za njihove proizvode, očuvana poljoprivredna proizvodnja.

1933. i 1934. vide se jasniji nagoveštaji postepenog izlaska iz krize.